

๒ มกราคม ที่ผ่านมา เป็นวันแห่งความโศกเศร้าของพสกนิกรชาวไทยที่ต้องสูญเสียอีกหนึ่งบุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง... **สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนากรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์** ...สื่อต่างๆ ได้นำเสนอพระราชประวัติ และพระกรณียกิจนานับประการของพระองค์ท่าน ท่วงทำนองแห่งเสียงเพลงแก้วกัลยาที่นักร้องสมาคมดนตรีเพื่อคนตาบอดเป็นผู้ขับร้อง ช่วงสะกดอารมณ์ทั้งความรู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ หากแต่ก็ชวนให้อาลัยอาดูรในเวลาเดียวกัน...ขอพระองค์จงเสด็จสู่สรวงสวรรค์คล้าย....

จากเรื่องราวขององค์สตรีผู้ทรงคุณค่าแห่งแผ่นดินไทย มาสู่เรื่องราวที่ “น้อย...ก็หนึ่ง” ได้หยิบยกมานำเสนอแก่ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ยังคงว่าด้วยเรื่องของสตรี ซึ่งประจวบเหมาะกับเหตุการณ์วันสำคัญของโลก นั่นคือ **วันสตรีสากล** ที่หลาย ๆ ท่านอาจเข้าใจว่า เป็นเพียงวันที่จัดขึ้นมาเพื่อเฉลิมฉลองเรื่องความเป็นแม่ สิทธิสตรี แต่ความจริงแล้ว มีประวัติศาสตร์แห่งการต่อสู้อันยิ่งใหญ่ที่ซ่อนอยู่ติดตามได้ในไฟล์สไลด์งานการณ “๘ มีนาคม วันสตรีสากล...การต่อสู้ของสตรีเพื่อสตรี”...จากบันทึกประวัติศาสตร์สตรีหน้าหนึ่งของโลกมาสู่ความเคลื่อนไหวของสตรีในแวดวงคนพิการที่คุณเอิร์ทกลุ่มเพื่อน ๒๐๐๐ ได้กรุณาถ่ายทอดเรื่องราวการรวมกลุ่มและการขับเคลื่อนงานของสตรีพิการไทย ในหน้าต่าง...ภาคี “เครือข่ายสตรีพิการ : เสียงผู้หญิงพิการ”

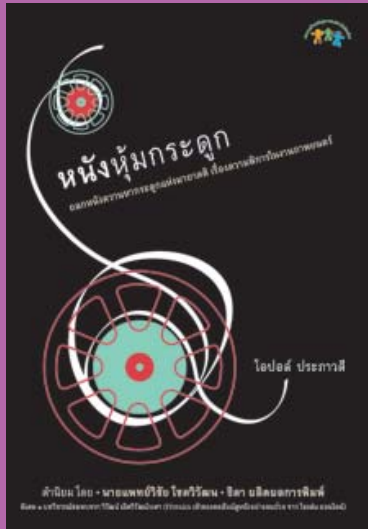
เวที..วิจัย เวทีที่เปิดพื้นที่สำหรับภาคีเครือข่ายได้มาถ่ายทอดเผยแพร่ผลงานการศึกษารววิจัย เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนรู้ระหว่างกันมากขึ้น ฉบับนี้พบกับ “ศักดิ์ศรีและความต้องการด้านศาสนาของคนพิการ จากมุมมองคริสต์ศาสนาในสังคมไทย” โดยบาทหลวงเชดชัย เลิศจิตจรเลขา และเซอร์สุภาพร ดาวดีและมากมายหลายเรื่องราว ใคร ทำอะไรที่ไหน อย่างไร ในช่วงเดือนมกราคม-มีนาคมที่ผ่านมา ที่สำคัญพลาดไม่ได้ highlight ของแผนงานฯ นั่นคือ งานเวทีสัญจรและชวนทำหนังสือคนพิการ ติดตามกิจกรรมและรายละเอียดกติกาต่างๆ ได้ใน **สีสัน...ความเคลื่อนไหว...สำหรับหนังสือกระจก** พบกับ “**Running Boy**” หนังสือถ่ายทอดเรื่องราวของสตรีในบทบาทของความเป็นแม่ ...พลังและคุณค่าความรักของแม่ มีผลานุภาพถึงขั้นเปลี่ยนชีวิต “คนพิการ”....และคงเป็นที่ถูกใจสำหรับคอหนังสือทั้งหลาย โดยเฉพาะผู้ติดตามคอลัมน์หนังสือกระจกมาโดยตลอด กับหนังสือแนะนำใหม่ของแผนงานฯ นั่น คือ “**หนังสือกระจก**” ซึ่งโอปอล์ ประภาวดี ได้รวบรวมหนังสือเกี่ยวกับชีวิตคนพิการมากถึง ๒๐ เรื่อง มาวิพากษ์วิจารณ์ อย่างเข้มข้นทีเดียว

ติดตามเรื่องราวทั้งหมดนี้ได้ใน “น้อย...ก็หนึ่ง” ฉบับที่ ๗ หรือติดตามอ่านย้อนหลังได้ที่ www.healthyability.com แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้า.....

“...น้อยก็หนึ่ง” แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคม (สสพ.) ผู้จัดทำ กองบรรณาธิการ พญ.วิภา รวีไพบูลย์ ทพ.เจร วิภาไทย สมลักษณ์ ลิ้ม มนินา อนันตผล โอปอล์ ประภาวดี แพรว เอี่ยมน้อย ลักษณะวดี ธนาอนุภาพ ธีราพร ไชยมาลา ศิลปกรรม อากาศพรรณ สายยศ ประสานงาน แพรว เอี่ยมน้อย ธีราพร ไชยมาลา พิมพ์ บุญจลการพิมพ์
แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย ตึกพัฒนาวิชาการ ชั้น ๒ ศูนย์สิรินธรเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แห่งชาติ ถ.ติวานนท์ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี โทร. ๐-๒๙๕๑-๐๘๓๐ ๐-๒๙๕๑-๐๗๕๕

หนังสือหุ้มกระดูก

ปกกหนังสือความพิการ: หุ้มกระดูกแห่งมายาคติ

เรื่องความพิการในงานภาพยนตร์

เขียนโดย : โอปอล ประภาวดี

“หนังสือหุ้มกระดูก” ไม่ใช่เรื่องราวของความยากจน จนไม่มีอะไรจะกิน แล้วทำให้เหลือแต่หนังสือหุ้มกระดูก และก็ไม่ใช่ เรื่องการขาดสารอาหาร หรือ การเจ็บป่วยทางกายที่ทำให้ร่างกายฝ่อผอมไปเช่นนั้น แต่เป็นเรื่องราวที่เกิดจากความตั้งใจของผู้เขียนที่จะใช้สายตาผ่านมุมมองที่แตกต่าง

ในการชมภาพยนตร์ ที่ผู้คนส่วนใหญ่เรียกว่า “หนังคนพิการ” โดยใช้คำพ้อง “หนัง” มาสื่อแทนคำว่า “ภาพยนตร์” ดังนั้นเวลาที่เรามาชมภาพยนตร์ แต่ละเรื่อง แต่ละครั้ง ฟังตระหนกว่ามันไม่ใช่หนังที่ปกคลุมเนื้อนุ่มๆ ที่จะบ่อนให้ทุกคนได้ปลอบปล้ำกับอรรถรสเสมอไป หากแต่สำหรับบางคนที่ได้ชม มันกลับให้ความเจ็บแปลบแปลบไปถึงหัวใจได้เลยทีเดียว

หรือในอีกนัยยะหนึ่งที่แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย (สสพ.) ตั้งใจอยากจะสื่อ ก็คือ ไม่มีความรู้หรือความตึงามขั้นใด ที่สมบูรณ์ ทรงคุณค่าที่สุด ทั้งนี้เพราะทั้งความรู้และความตึงามนั้นๆ มักจะถูกจัดการขึ้นมาให้เป็นที่ประจักษ์บนเงื่อนไขหนึ่งๆ ที่ใครบางคนเท่านั้นเป็นผู้กำหนด ประโยชน์ของสิ่งนั้นจึงตอบสนองได้ดีที่สุดกับผู้ที่กำหนดเงื่อนไขนั้นเท่านั้น

ซึ่งแผนงานสสพ. ขอนำเสนอหนังสือ “หนังสือหุ้มกระดูก” ให้เป็นเสมือนแว่นตา ที่จะชวนท่านมองไปให้เห็นมิติที่แตกต่างของภาพยนตร์ยี่สิบ เรื่องที่เรียกว่า “หนังคนพิการ”

จะให้ตายอีกกี่ศพ
...การต่อสู้ของสตรีเพื่อสตรี
ถึงจะเกิด

๘ มีนาคม วันสตรีสากล

สวัสดิ์พี่น้องชาวสหพ.ที่รัก เหตุการณ์บ้านเมืองในขณะนี้มีความเปลี่ยนแปลงที่ต้องจับตามากมายทีเดียว.... เรามีนายกรัฐมนตรีคนใหม่ซึ่งมาจากการเลือกตั้งที่ชื่อว่า นายสมัคร สุนทรเวช นับได้ว่ากระแสของท่านกำลังมาแรงก็ว่าได้ ขนาดมีประเด็นให้เป็นที่พาดพิงมาถึงแวดวงคนพิการ กรณีท่าภาษามือที่ใช้เรียกชื่อท่าน ส่วนเหตุการณ์รอบโลกก็มีเรื่องราวชวนติดตามไม่น้อย โดยเฉพาะบรรดาการเมืองสหรัฐอเมริกา ก็คงต้องช่วยกันลุ้นว่าใครจะเป็นประธานาธิบดีคนต่อไปของสหรัฐ ซึ่งผลการเลือกตั้งนี้อาจเป็นการพลิกประวัติศาสตร์การเมืองสหรัฐ และอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อสังคมโลก นั่นก็เพราะผู้ที่ลงสมัครชิงชัยคนสำคัญ มีทั้งชาวมิวสิ และอดีตสุภาพสตรีหมายเลขหนึ่ง ซึ่งที่ผ่านมา สหรัฐฯไม่เคยปรากฏว่ามีประธานาธิบดีที่เป็นชาวมิวสิหรือสุภาพสตรีแม้แต่คนเดียว (ผู้เขียนเองก็แอบลุ้นให้สหรัฐฯ มีผู้หญิงเป็นประธานาธิบดีบ้าง เผื่อว่าผู้หญิงอาจจะมียุบายที่ละมุนละม่อมในการจัดการปัญหา มากกว่าการทำลายล้างรุนแรงอย่างที่ผ่านมมาได้บ้าง) ...อาจกล่าวได้ว่ากระแสสตรีกำลังมาแรงทีเดียว

วันที่ ๘ เดือนมีนาคมของทุกปี เป็นวันสำคัญทางสังคมของโลกอีกวันหนึ่ง นั่นคือ วันสตรีสากล ...สำหรับประเทศไทย ในปีนี้ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้มีการจัดกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการมอบรางวัลประกาศเกียรติคุณสตรีไทยจากแขนงต่างๆ ซึ่งก็มีแกนนำสตรีพิการไทยได้รับรางวัลในครั้งนี้อย่าง ...อย่างไรก็ตาม คนทั่วไปโดยส่วนใหญ่แล้ว ก็ยังไม่รู้จักวันสำคัญนี้เท่าไรนัก และมีหลายคนที่อาจเข้าใจว่า วันสตรีสากล ริเริ่มขึ้นโดยองค์การสหประชาชาติ เพื่อเฉลิมฉลองเรื่องความเป็นแม่ สิทธิสตรี แต่ความจริงแล้ว วันสตรีสากลนี้เกิดจากการต่อสู้ของสตรีเพื่อสตรีอย่างแท้จริง

จุดกำเนิดเริ่มต้นของวันสตรีสากล เกิดขึ้นในยุคของการขยายตัวและการเคลื่อนไหวของโลกอุตสาหกรรม ขณะที่ประชากรโลกเพิ่มอัตราสูงมากขึ้น พร้อมๆ กับความก้าวหน้าเชิงความคิดและอุดมการณ์ต่างๆ ของผู้คนในสังคม ไม่เว้นแม้แต่ในกลุ่มสตรี ซึ่งเริ่มมีการจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ เรื่องการกดขี่และความไม่เท่าเทียมระหว่างชายและหญิง...ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และมีสตรีได้เข้าไปเป็นแรงงานแต่พวกเขาต้องทำงานวันละสิบสองชั่วโมง ค่าแรงต่ำและไม่มีสวัสดิการที่ดีพอ แรงงานจึงประท้วงบ่อยครั้ง ซึ่งขบวนการแรงงานของสหรัฐในสมัยนั้นได้แนวคิดมาจากยุโรป การประท้วงครั้งหนึ่งเกิดขึ้นในวันที่ ๘ มีนาคม ค.ศ.๑๘๕๗ ที่กรุงนิวยอร์กซิตี้ การประท้วงครั้งนี้มีลักษณะพิเศษ เพราะแรงงานที่ร่วมประท้วงเกือบทั้งหมดเป็นแรงงานผู้หญิงในอุตสาหกรรมสิ่งทอและตัดเย็บเสื้อผ้า มูลเหตุแห่งการประท้วง ก็คือ

“...น้อย ย ก็ ห หนึ่ง”

สภาพการทำงานที่เลวร้าย และค่าจ้างที่น้อยนิดจนไม่พอเลี้ยงชีพ เหตุการณ์ครั้งนั้นจบลงที่ผู้ประท้วงถูกตำรวจบุกโจมตีและแยกสลายกำลัง แต่กลุ่มแรงงานสตรีก็ยังคงตั้งสหภาพแรงงานแห่งแรกของตนขึ้นในอีกสองปีถัดมา นับแต่นั้นมา วันที่ ๘ มีนาคมจึงเปรียบเสมือนวันสัญลักษณ์ของการต่อสู้ในหมู่แรงงานสตรี

สำหรับสตรีไทยในยุคของการพัฒนาอุตสาหกรรม ก็อาจกล่าวได้ว่ามีสถานภาพไม่ต่างจากสตรีชาติอื่น ๆ อาจารย์วรวิทย์ เจริญเลิศ ผู้เข้าร่วมการเสวนาเนื่องในวันสตรีสากล หัวข้อ “ประวัติศาสตร์วันสตรีสากล และการต่อสู้ของผู้ใช้แรงงานทั่วโลก” ซึ่งจัดขึ้น เมื่อวันที่ ๘ มีนาคมที่ผ่านมา ณ ศูนย์สตรีศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาของแรงงานสตรีในบ้านเมืองเราได้ดังนี้

“จากข้อมูลพบว่า หญิงและชายก็เข้าสู่ตลาดแรงงานคนละประเภท ซึ่งนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกัน ในยุคแรก คือ การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า (พ.ศ.๒๕๐๓ - ๒๕๒๕) พบว่าแรงงานชายเข้าสู่อุตสาหกรรมที่ใช้ทักษะฝีมือ เช่น

อุตสาหกรรมประกอบชิ้นส่วนรถยนต์ ส่วนแรงงานหญิงส่วนใหญ่เข้าสู่อุตสาหกรรมแรงงานไร้ฝีมือ เช่น ประเภทสิ่งทอ โดยอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานฝีมือที่มีแรงงานส่วนใหญ่เป็นผู้ชายนั้น มักจะมีรายได้ดี มีสวัสดิการพร้อม และมีการจัดตั้งสหภาพ ขณะที่แรงงานหญิงในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานไร้ฝีมือ นั้น มักจะได้อาชีพที่ค่าจ้างต่ำและไม่มีสวัสดิการที่ดี ในยุคที่สองของการพัฒนาอุตสาหกรรม คือ การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก (พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๔๐) แรงงานหญิงกลับอยู่ในอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญ เช่น ตัดเย็บเสื้อผ้า อาหาร และแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น แต่ปัญหาของแรงงานหญิงในยุคนี้ก็คือ อุตสาหกรรมที่แข่งขันด้วยค่าแรง เช่น อุตสาหกรรมตัดเย็บเสื้อผ้า สิ่งทอ ได้ย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีค่าแรงถูกกว่าประเทศไทย ทำให้แรงงานหญิงถูกเลิกจ้าง เมื่อโรงงานปิดทำให้สหภาพแรงงานต้องยุติบทบาทไปด้วย และปัญหาใหญ่ของแรงงานหญิงในปัจจุบันก็คือ ค่าแรงต่ำ ถูกเลิกจ้าง และกลายเป็นแรงงานจ้างเหมาช่วงไปแทน”

ปัจจุบัน โลกก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ยุคที่ใคร ๆ มักกล่าวว่า เป็นยุคแห่งเทคโนโลยีที่มีความเจริญและทันสมัย ยุคแห่งสิทธิเสรีภาพภาพที่ปรากฏอาจทำให้คนรุ่นใหม่รู้สึกว่าการต่อสู้เพื่อสิทธิผู้หญิงได้รับชัยชนะแล้ว เราได้เห็นนักบินอวกาศ นายกรัฐมนตรีที่เป็นสตรี สังคมเปิดกว้างให้สตรีมีสิทธิเข้ารับการศึกษาระดับสูง สิทธิในการทำงาน สิทธิที่จะมีครอบครัว และสิทธิที่สามารถเลือกตัดสินใจหลาย ๆ อย่างได้แต่ตามความเป็นจริงแล้ว ผู้หญิงยังพบปัญหาการละเมิดสิทธิที่จะได้รับการศึกษา หรือแม้ว่าพวกเขาจะได้สิทธิทำงานก็จริง แต่กลับได้รับมอบหมายหน้าที่ที่ไม่ค่อยมีโอกาสความก้าวหน้าในการทำงาน และค่าจ้างที่ไม่เท่าเทียมกับผู้ชาย

รวมทั้งปัญหาอื่น ๆ อีกมากมายที่เป็นเหมือนผลกระทบที่ตามมาเป็นลูกโซ่ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความยากจน ปัญหาครอบครัว ภาวะการเลี้ยงดูบุตร ปัญหาความรุนแรง การกดขี่ละเมิดทางเพศ เป็นต้น

จากเรื่องราวประวัติศาสตร์โลก และบ้านเมืองเรา ที่ถ่ายทอดมาเพียงบางส่วนนั้น คงพอสะท้อนให้ ท่านผู้อ่านได้เห็นภาพชีวิตของสตรี ที่ต้องพบเจอ อุปสรรคสำคัญ อันเนื่องมาจากความไม่เสมอภาคทางเพศ ซึ่งยังคงเป็นปัญหาที่ฝังรากลึก และสตรียังเป็นเหยื่อส่วนใหญ่ของการเลือกปฏิบัติ ยิ่งกว่านั้น ความไม่เสมอภาคทางเพศ ซึ่งมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ยังทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ปัญหาได้ และความเกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่นๆ ในระดับท้องถิ่น และระดับโลก ทำให้บุคคลและกลุ่มองค์กรที่ทำงานขับเคลื่อน ในประเด็นนี้ จำเป็นต้องปรับกลวิธีในการต่อสู้กับความเสมอภาคทางเพศอยู่เรื่อยไป ยิ่งถ้ามีข้อแตกต่างในเรื่องของสภาพร่างกายที่เป็นข้อจำกัด ในการทำงานดังเช่นความพิการด้วยแล้ว ก็ยิ่งต้องพบกับปัญหาอุปสรรคมากขึ้นตามไป

“คิดว่าเป็นสัญญาณที่ดีนะค่ะ สำหรับการมีวันสำคัญของสตรีโลก เพราะแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญแก่สตรี แต่อีกนัยยะหนึ่งก็หมายถึงการต่อสู้และเสียสละของคนกลุ่มหนึ่งที่เป็นสตรีได้สำเร็จเบื้องต้นที่สามารถทำให้คนทั่วโลกตระหนักถึงความสำคัญของสตรีมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ถึงจะมีวันสตรีขึ้นมา แต่สิ่งที่ยอยากให้เห็นอย่างแท้จริง ก็คือ การที่สตรีสามารถเข้ามา มีบทบาทและการยอมรับ การให้เกียรติในวงการสังคมและการทำงานมากขึ้น และมีได้หมายความว่าเราจะให้สำคัญหรือการตระหนักถึงสตรีแค่วันนี้วันเดียวด้วยค่ะ...สำหรับประเด็นสตรีพิการ โดยส่วนตัวแล้วก็มองว่าความพิการเป็นเรื่องปกติ ตามที่ได้สัมผัสมากับตัวเองคิดว่าสตรีพิการนั้น ก็มีแรงขับเคลื่อนต่อสู้ ที่เต็มเปี่ยมเช่นกัน แต่บนโลกแห่งความจริงแล้วนั้น การกีดกันหรือการยอมรับน้อย สิ่งที่ยอยากเปลี่ยนแปลงก็คือ การที่ยอมรับความพวกเขาที่ได้เสียสละตัวเองมาทำประโยชน์เพื่อสังคมค่ะ อยากให้เกิดการยอมรับคนพิการมากขึ้นในสังคม มุมกว้างในทุกเรื่อง ที่พวกเขามีความสามารถ ไม่ใช่การมองอย่างเป็นภาระค่ะ”

ฉิราพร ไชยมาลา
ผู้ประสานงานวิชาการแผนงานฯ

“วันสตรีสากลจะไม่มีประโยชน์ หากผู้หญิงไม่ลุกขึ้นมาเคลื่อนไหว ทำอะไรสักอย่างเพื่อให้สังคมได้รับรู้สิทธิ ศักดิ์ศรีของผู้หญิง อย่างน้อยก็สิทธิขั้นพื้นฐานที่พึงได้รับตามกฎหมาย ซึ่งปัจจุบัน องค์กรหรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่ปกป้องเป็นปากเสียงให้ผู้หญิงก็ยังมีจำนวนน้อยอยู่ และจะเห็นได้ว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบ คือ การถูกละเมิดสิทธิของผู้หญิงโดยผู้ชาย ตัวอย่างที่ชัดเจน เช่นเรื่องของการทำงาน ผู้ชายมักไม่ค่อยให้โอกาสผู้หญิง มักขึ้นนำ มองว่าผู้หญิงไม่เข้มแข็ง ทั้งที่ผู้หญิงสามารถมองในรายละเอียดได้ลึกซึ้งกว่า แต่ผู้หญิงได้ถูกพิพากษา ตัดสินไปเสียแล้ว การถูกตัดสินหรือให้คุณค่านี้ก็ไม่แตกต่างกันนักกับที่คนพิการเจอ ซึ่งคนพิการเองก็ถูกตัดสินจากสังคมเช่นว่าเป็นคนที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองไม่ได้”

นันทา สามพี่น้อง
ผู้จัดการศูนย์การดำรงชีวิตอิสระคนพิการนครปฐม

ทุกๆ ปีของวันที่ ๘ มีนาคม ทั่วโลกได้มีการจัดกิจกรรมขึ้นมากมาย ซึ่งมีรูปแบบที่ปรับเปลี่ยนพัฒนาจากภาพ การต่อสู้ของวันสตรีสากลในอดีต ตั้งแต่กิจกรรมการรณรงค์ ทางการเมือง พิธีการมอบรางวัลประกาศเกียรติคุณ ตลาดนัด ขายสินค้าสตรี การแสดงละคร การเดินพาเหรดแฟชั่น ฯลฯ กิจกรรมที่จัดขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปีเหล่านี้ มิใช่เพียงเป็นการเฉลิมฉลองการบรรลุผลสำเร็จของการต่อสู้ที่ผ่านมา หากแต่ยังแสดงถึงความเชื่อร้อยสตรีทั่วโลกไว้ด้วยกัน และช่วยสร้างแรงบันดาลใจผลักดันให้สตรีอีกมากมายกล้าลุกขึ้นมา สร้างความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในสังคม

“.... วันสตรีสากลมีเพียงปีละครั้ง แต่การต่อสู้ของสตรี ยังคงเกิดขึ้นทุกวัน ทุกมุมทั่วโลก...ยังมีสตรีจำนวนไม่น้อยที่ยังคงต้องเผชิญกับปัญหามากมาย ที่เกิดขึ้นจากการหลอกลวง ความไม่เท่าเทียมกันของสังคม.....แล้วใครล่ะ....จะเป็น ผู้ตอบ ได้ว่าการต่อสู้ของพวกเขาจะสิ้นสุดลงได้เมื่อใด....”

ส่งท้าย

เราได้รับรู้เรื่องราวที่เป็นประวัติศาสตร์หน้าหนึ่งของสังคมโลก “วันสตรีสากล” มาพอสมควร ก่อนจะจากกัน ผู้เขียนขอฝากบทสัมภาษณ์ทัศนคติความเห็นจากสตรีในแวดวงสสพ. ว่า พวกเธอมีความคิดเห็นเช่นไรบ้างกับการมีวันสตรีสากล และพบกันใหม่กับโพกัสสถานการณ์ฉบับหน้า จะเป็นอย่างไรขอให้ติดตามกันต่อไปนะค่ะ.....❤

อ้างอิง

<http://www.prachatai.com/๐&web/ft/home/๑๑๔๓๖>
<http://www.forfriend๒๐๐๐.com/content.php?id=๓๒๒๒&pageid=๕>

“... น อ ย ก ก็ ห นึ่ง ”

เอที...วิจัย

เวทีแห่งการเรียนรู้

และเผยแพร่ผลงานวิชาการด้านคนพิการ

ศักดิ์ศรี และความต้องการ ต้นกำเนิดของคนพิการ จากมุมมองคริสต์ศาสนาสังคมไทย

โดย... บาทหลวงเชิดชัย เลิศจิตฺตโร, M.I. PhD.

เชอร์สุภาพร ดาวดี, SPC, RN, PhD. Katherine Crabtree, DNSc., FAAN.

การเข้าใจจุดมุ่งหมายชีวิตของมนุษย์แต่ละบุคคล แต่ละยุคแต่ละสมัย แต่ละวัฒนธรรม มีความแตกต่างกัน เพราะมนุษย์เผชิญกับสภาพแวดล้อม สภาพสังคม เศรษฐกิจ ปัญหาและอุปสรรคที่แตกต่างกัน ในศตวรรษที่ ๒๑ มนุษย์ไม่มีความเชื่อในศาสนาและสูญเสียความไว้วางใจในเหตุผล จึงแสวงหาสิ่งอื่นมาทดแทนความต้องการในส่วนลึกภายในจิตใจของตนเอง จึงเป็นพฤติกรรมที่เน้นการกอบโกยให้ได้มากที่สุด มีนิสัยบริโภคนิยมและเสพให้ได้มากที่สุด ให้ตนเองเป็นศูนย์กลาง และไม่สนใจต่อผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำลายทั้งตนเองและโลกภายนอกที่ตนเองอาศัยอยู่ ซึ่งประเทศไทย ในยุคโลกาภิวัตน์ ก็ได้รับอิทธิพลจากกระแสสังคมดังกล่าว ที่ปรากฏออกมาในรูปแบบปัญหาสังคมต่างๆ ซึ่งรัฐบาลก็ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว และเริ่มมีความเข้าใจว่า การพัฒนามนุษย์เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องกระทำ ควบคู่กับการพัฒนาประเทศ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และแก้ไขปัญหาสังคมควบคู่กันไป โดยเน้นที่การพัฒนามนุษย์แบบบูรณาการ

ในการพัฒนามนุษย์ คนพิการนับเป็นคนกลุ่มหนึ่งที่สังคมเริ่มให้ความสนใจอย่างจริงจัง เน้นการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงการพัฒนาศักยภาพ ซึ่งนับเป็นการเปลี่ยนมุมมองการเข้าใจคนพิการที่สำคัญ และนำไปสู่หลักการปฏิบัติที่ถูกต้องต่างๆ ส่งผลให้คนพิการมีศักดิ์ศรี และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ที่ทำให้พวกเขาสามารถดำเนินชีวิตอยู่อย่างภาคภูมิใจในการพัฒนาศักยภาพหรือความสามารถ และสามารถเลี้ยงดูตนเองได้ ดำเนินชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีเหมือนกับบุคคลทั่วไป ดังนั้น สิ่งที่สำคัญและเป็นพื้นฐานในการพัฒนามนุษย์ คือการเข้าใจความเป็นมนุษย์หรือความเป็นบุคคลที่ครบถ้วนสมบูรณ์ การเข้าใจมนุษย์ไม่ใช่เพียงแค่แง่มุมเดียวโดยมองเฉพาะอวัยวะของร่างกายที่สมบูรณ์ครบถ้วน

เท่านั้นมาเป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังมีอีกหลายแง่มุมที่เราสามารถเข้าใจมนุษย์ได้ เพราะมนุษย์นั้นเป็นสิ่งลึกลับ การเข้าใจความลึกลับของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน เราอาจได้ความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกัน เพราะเราใช้วิธีการที่ไม่เหมือนกัน ปัญหาที่เราเผชิญอยู่ คือทำอะไรเราจึงสามารถรับรู้และมีความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ที่ครบถ้วนทุกมิติทั้งทางร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณในการบูรณาการชีวิต

จิตวิญญาณเป็นเรื่องที่เข้ามามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับศาสนาทั้งนี้จากแนวคิดหลักเรื่องความเชื่อของศาสนาคริสต์ที่ว่า “มนุษย์มีศักดิ์ศรี เพราะมนุษย์ถูกสร้างมาให้เป็นรูปแบบและภาพลักษณ์ของพระเจ้า” การเข้าใจชีวิตมนุษย์ตามคำสอนส่งผลให้เกิดมุมมอง ความเข้าใจชีวิตมนุษย์ ซึ่งหลักคำสอนของศาสนาคริสต์ กล่าวไว้ว่า

มนุษย์ไม่ได้มีแต่ร่างกาย การเข้าใจมนุษย์นั้นไม่ใช่เป็นเพียงการพิจารณาเฉพาะรูปร่างภายนอกเป็นหลักแต่เพียงอย่างเดียว แต่ให้ดูที่จิตใจหรืออุปนิสัยเป็นหลัก เพราะมนุษย์ประกอบไปด้วยกายและจิตที่รวมกันเป็นหนึ่ง ความสนใจของมนุษย์ที่จำกัดเฉพาะร่างกาย การรักสวยรักงามของมนุษย์ในปัจจุบันเป็นสิ่งปฏิบัติกันอย่างสุดโต่ง กล่าวคือการใช้วิทยาศาสตร์การแพทย์เข้ามาช่วย ซึ่งไม่ว่าจะมีราคาแพงและต้องเจ็บปวดเพียงใด แต่เพื่อความงามแล้วสามารถทนได้ทั้งสิ้น สิ่งนั้นนอกจากเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าเป็นการกระทำที่เกินขอบเขตแล้ว ยังเป็นปัญหาศีลธรรมที่ตามมาด้วย ว่าการกระทำดังกล่าวสามารถกระทำได้แค่ไหน และความสมเหตุสมผลของการกระทำ

ค่าของคนไม่ใช่อยู่ที่ผลของงานเท่านั้น บุคคลเป็นผู้ที่มีคุณค่าในตัวเอง และทุกคนที่เกิดมามีคุณค่าเท่า

“...นี้ อ ย ก็ นี ง”

เหมือนกันและมีสิทธิเท่าเทียมกันทั้งสิ้น ผลงานหรือกิจการที่บุคคลกระทำเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่บ่งบอกถึงประสิทธิภาพหรือทักษะของบุคคลเท่านั้น คนที่มีทักษะมีความรู้ความสามารถมากกว่าไม่ได้แสดงถึงการมีคุณค่ามากกว่าผู้อื่นแต่อย่างใด โดยธรรมชาติของบุคคลมีจุดมุ่งหมายในตนเอง เราไม่สามารถใช้บุคคลเป็นเพียงเครื่องมือ เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายอย่างอื่นได้ ดังนั้น ทุกคนที่เกิดมาไม่ว่าเขาจะมีข้อจำกัดใดๆ เช่น ข้อจำกัดอันเนื่องมาจากความพิการ หรือข้อจำกัดอันเนื่องมาจากความชราภาพ เขาเหล่านั้นก็ยังมีศักดิ์ศรีของความเป็นบุคคลเท่าเทียมกับผู้อื่นเพราะคุณค่าของบุคคลไม่ได้สูญเสียไปอันเนื่องมาจากเหตุดังกล่าว

มนุษย์มีทั้งกายและจิตวิญญาณที่รวมกันเป็นหนึ่ง” ศาสนาคริสต์เชื่อว่ามนุษย์เป็นสิ่งสร้างของพระเจ้า มนุษย์ถูกสร้างให้มีรูปแบบและภาพลักษณ์ของพระเจ้า มนุษย์เป็นผู้ที่ประกอบด้วยมิติต่างๆ คือกาย และจิตวิญญาณ ที่รวมกันเป็นหนึ่งและไม่สามารถแบ่งแยกได้ ศาสนาคริสต์เข้าใจมนุษย์ในลักษณะองค์รวมที่มีการบูรณาการ นอกจากนี้ ศาสนาคริสต์ยังสอนว่าการดำเนินชีวิตของคริสตชน มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเสมอ และการดำเนินชีวิตของมนุษย์จำเป็นต้องรักษาสสมดุลแห่งความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่ถูกต้อง มนุษย์มีธรรมชาติที่ขัดแย้งกันระหว่างมิติที่เป็นสสาร คือร่างกาย และมิติแห่งจิตวิญญาณ มิติแห่งร่างกายทำให้มนุษย์นั้นมีขอบเขต และสูญสลาย ส่วนมิติแห่งจิตวิญญาณเป็นสิ่งที่มีความเป็นอมตะ และมีความถาวร ความลึกซึ้งของมนุษย์ในฐานะที่เป็นทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ คือการรักษาความสมดุลในการดำเนินชีวิตที่มีทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องเข้าใจมนุษย์ ในทุกมิติ และให้ความสำคัญในแต่ละมิติตามลำดับความสำคัญ โดยพยายามรักษาความสมดุลระหว่างร่างกายและจิตวิญญาณเอาไว้ ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติแห่งการเดินทางสายกลาง ที่เราทุกคนจำเป็นต้องทำความเข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์

การกลับไปหาศาสนา ที่พึ่งแหล่งสุดท้ายของมนุษย์ ศาสนาคริสต์เป็นการตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณของมนุษย์ ซึ่งเป็นมิติเหนือธรรมชาติ ศาสนาคริสต์มีพิธีกรรม และ

ขั้นตอนการปฏิบัติที่เกี่ยวกับศาสนาเช่นเดียวกับศาสนาอื่นๆ การปฏิบัติศาสนากิจในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า ช่วยทำให้มนุษย์พบกับความบรรเทาและการพักผ่อนด้านจิตวิญญาณ สำหรับคริสตชนแล้ว พระเจ้าจึงเป็นพระบุคคลและเป็นองค์ความรักแต่เพียงผู้เดียว ที่สามารถตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณได้

ศาสนาคริสต์เริ่มจากประสบการณ์ส่วนบุคคลกับพระเจ้าหรือสิ่งสูงสุด ซึ่งเป็นประสบการณ์ส่วนตัวที่ไม่ซ้ำแบบใครของมนุษย์ มนุษย์ในฐานะที่มีจิตวิญญาณที่แสวงหาประสบการณ์ส่วนบุคคลกับพระเจ้า โดยแสดงออกมาในรูปแบบของความรักเอื้ออาทร การให้อภัย ความสมานฉันท์ ที่มนุษย์สามารถแสดงออกในระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง ทั้งนี้ เหตุผลที่มนุษย์สามารถรัก เอื้ออาทร และให้อภัยแก่ผู้อื่นได้ เพราะพระเจ้าเป็นบุคคลแรกที่รักและให้อภัยเรา โดยผ่านทางความรักและการให้อภัย

การเข้าถึงศาสนาคริสต์อย่างแท้จริง จึงไม่ใช่เป็นเพียงการปฏิบัติตามพิธีกรรมตามที่ศาสนากำหนดเพื่อเอาตัวรอดไปสวรรค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นแต่การเข้าถึงศาสนาคริสต์อย่างแท้จริง หมายถึง การนำเอาหลักคำสอนแห่งความรักเอื้ออาทร การให้อภัย ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ที่แสดงออกมาในศีลธรรมหรือจริยธรรมตามคำสอนของศาสนาคริสต์ด้วย นั่นคือ เราไม่สามารถแยกความรักที่มีต่อพระเจ้าในพิธีกรรมออกจากความรัก ความเอื้ออาทร และการให้อภัยต่อเพื่อนมนุษย์ได้

คำสอนของศาสนาคริสต์เกี่ยวกับคนพิการ

มโนทัศน์คนพิการในพระคัมภีร์ไบเบิล : พันธสัญญาเดิม พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของชาวยิวมีความเข้าใจมนุษย์ที่ดำเนินชีวิตควบคู่กับพระเจ้าเสมอ กล่าวคือ ศาสนายิวเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ที่เป็นผู้สร้างหรือเป็นปฐมเหตุของทุกสิ่งทุกอย่างในโลก นอกจากนี้ ศาสนายิวยังเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสิ่งสร้างของพระเจ้าล้วนซึ่งแต่เป็นสิ่งที่ดีทั้งสิ้น

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามรูปแบบและภาพลักษณ์ของพระเจ้า (เทียบ ปฐม. ๑: ๒๖-๒๗)

กล่าวคือมนุษย์เป็นผู้ที่แสดงให้เห็นทราบถึงรูปแบบและภาพลักษณ์ของพระเจ้า ที่สามารถสัมผัสและจับต้องได้บนโลก ดังนั้น มนุษย์จึงเป็นผู้ที่มีศักดิ์ศรีเพราะมนุษย์เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างตามรูปแบบและภาพลักษณ์ของพระองค์ หรือในมนุษย์ทุกคนเป็นผู้ที่มีศักดิ์ศรี เพราะมีรูปแบบและภาพลักษณ์ของพระเจ้าสถิตอยู่

ชาวยิว อธิบายถึงต้นตอหรือสาเหตุของความเจ็บป่วย ความทุกข์ทรมาน และความชั่วร้ายต่างๆ ว่าเป็นผลมาจากบาป หรือการกระทำผิดของมนุษย์ และบาปก่อให้เกิดการลงโทษที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์คนนั้น ที่ได้เคยกระทำความผิด จึงต้องรับผลของบาปกำเนิด ทั้งนี้ ได้ประยุกต์จาก ๒ ทฤษฎี คือ ทฤษฎีเวรกรรม ที่อธิบายว่า พระเป็นเจ้าทรงอวยพรของผู้ที่กระทำความดีและทรงลงโทษผู้ที่กระทำความชั่ว และทฤษฎีการทดลอง โดยอธิบายว่าความเจ็บป่วยทุกข์ทรมานในโลกนี้ เป็นเครื่องทดลองความเชื่อ สำหรับผู้ที่เชื่อสัจย์ต่อพระองค์ ศาสนายิวพยายามเชื่อมโยงสาเหตุของความพิการกับการทำบาป หรือการเชื่อมโยงความพิการกับการเป็นมลทิน ซึ่งเป็นความคิดที่มองคนพิการในแง่ลบ เป็นการเข้าใจคนพิการว่าเป็นคนบาป เป็นบุคคลที่มีมลทิน ซึ่งเราสามารถพบการกีดกันคนพิการไม่ให้มีส่วนร่วมในพิธีกรรม ในพระคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาเดิม

มโนทัศน์คนพิการในพระคัมภีร์ไบเบิล: พันธสัญญาใหม่ พระเยซูคริสต์เจ้าศาสนาของคริสตศาสนา ที่ทรงประสูติในสังคมวัฒนธรรม และศาสนายิว ทรงได้รับอิทธิพลจากศาสนายิว ที่เข้าใจเกี่ยวกับคนพิการดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น นอกจากนี้ พระเยซูคริสต์เจ้าไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับต้นเหตุของความพิการ และ

ความทุกข์ทรมานมากมายนักว่า ทำไมต้องมีความทุกข์ทรมานหรือความพิการ พระองค์เองก็มุ่งที่จะประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งทรงกระทำควบคู่กับการรักษา คนเจ็บป่วย คนพิการให้หาย ขับไล่วิศาจจากคนที่ถูกผีสิง ปลุกคนตายให้ฟื้นขึ้นมา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ แห่งการเข้ามาของพระอาณาจักรของพระเจ้า สำหรับคนยากจน ผู้ที่ถูกเบียดเบียน ผู้ที่ตกขอบในสังคมเป็นพวกแรกมากกว่า ที่จะอธิบายถึงต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานหรือความพิการว่ามีสาเหตุมาจากอะไร

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ มักจะไม่กล่าวถึง “ความพิการ” ในภาพรวม ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม แต่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ มักจะกล่าวถึง “คนพิการ” เฉพาะอย่างที่มีความเป็นรูปธรรมมากกว่า เพราะพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เข้าใจบุคคลเฉพาะเจาะจงในประวัติศาสตร์ และสภาพแวดล้อมซึ่งทัศนคติและท่าทีของพระเยซูคริสต์เจ้ากับคนพิการมีดังนี้

ศาสนาคาทอลิกสอนให้ทุกคนเคารพ ศักดิ์ศรีและคุณค่าของคนพิการอย่างเสมอต้นเสมอปลายจนตลอดชีวิต ถึงแม้ว่าคนพิการจะมีความบกพร่องทางสมอง หรือเมื่อความสามารถทางประสาทสัมผัสและสติปัญญาถูกทำลายลง แต่เขาเหล่านั้นก็มีความเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ และไม่สามารถละเมิดได้เท่าเทียมกันกับมนุษย์อื่นๆ ทุกคน อันที่จริงมนุษย์ทุกคนไม่ว่าเขาอาศัยอยู่ในสภาพชีวิตเช่นใดก็ตาม เป็นผู้ที่มิศักดิ์ศรีที่เป็นเอกลักษณ์ และมีคุณค่าที่พิเศษ ตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตจนถึงช่วงเวลาแห่งความตายตามธรรมชาติ

คุณภาพของชีวิตของสังคมสามารถวัดได้ด้วยการปวารณาตนเอง ในการให้ความช่วยเหลือ บุคคลที่อ่อนแอและต้องการความช่วยเหลือ ด้วยความเคารพศักดิ์ศรีของเขาเหล่านั้น ทั้งชายและหญิง ศักดิ์ศรีของมนุษย์ไม่จำกัดอยู่ในเฉพาะผู้ที่มีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์เท่านั้น ผู้พิการต้องมีส่วนร่วมในชีวิตสังคมให้มากที่สุดเท่าที่สามารถกระทำได้ ต้องได้รับความช่วยเหลือให้แสดงออกถึงความสามารถต่างๆ เช่น ด้านร่างกาย จิตใจ และด้านจิตวิญญาณ การยอมรับศักดิ์ศรีของผู้

พิการที่จะสามารถทำให้สังคมมีพื้นฐานที่ตั้งอยู่บนกฎเกณฑ์และความยุติธรรม ทั้งนี้ ผู้พิการไม่ได้มีความแตกต่างจากบุคคลอื่นๆ ในสังคม ดังนั้น การยอมรับและการสนับสนุนศักดิ์ศรีและคุณค่าของคนพิการ จึงเป็นการยอมรับและการสนับสนุนศักดิ์ศรีและคุณค่าของตัวเองเราเองแต่ละคนด้วย

ความต้องการเข้าถึงศาสนาบริการของ คนพิการในบริบทสังคมไทย

จากการสำรวจความต้องการการเข้าถึงศาสนาของคนพิการ ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกเพื่อสำรวจความต้องการเข้าถึงบริการศาสนาและอุปสรรคที่ขัดขวาง โดยทำงานวิจัยสนาม จากกลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ คนพิการคริสตชนที่มีอายุตั้งแต่ ๒๐ ปีบริบูรณ์ที่ได้รับการรับศีลล้างบาปแล้ว พบว่า กลุ่มผู้สูงอายุและมีความพิการที่เกิดจากโรคเป็นส่วนใหญ่ มีอายุเฉลี่ยประมาณ ๗๒ ปี ได้รับศีลล้างบาปมาแล้วเฉลี่ยประมาณ ๖๒ ปี และมีความพิการตั้งแต่ ๑-๕ ปี ประมาณ ๖๐% ซึ่งเป็นความพิการด้านการเคลื่อนไหวและสายตาเป็นส่วนใหญ่ ผลการสำรวจพบว่า ผู้พิการคริสตชนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคำสอนของศาสนาคาทอลิกในเรื่องผู้พิการในระดับมาก แต่ตระหนักและรู้น้อยเกี่ยวกับคำสอนผู้พิการที่เกี่ยวกับเทววิทยา ได้แก่ศักดิ์ศรีและสิทธิผู้พิการ การเป็นส่วนในพระกายทิพย์ของพระคริสตเจ้า เป็นต้น

สำหรับความต้องการเข้าถึงบริการศาสนาของผู้พิการคริสตชน ผู้พิการกลุ่มตัวอย่างต้องการบริการศีลมหาสนิทมากที่สุดถึงร้อยละ ๙๔.๘ รองลงมาได้แก่ การสวดสาย

ประคำ การเยี่ยมบ้านของพระสงฆ์นักบวช การบริการศีลอภัยบาป การร่วมประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณที่โบสถ์ และการภาวนากลุ่ม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับการจัดลำดับความสำคัญ ต่อ

พิธีกรรมด้านศาสนาของผู้พิการ ซึ่งผู้พิการจัดลำดับความสำคัญของการรับศีลมหาสนิทอยู่ในอันดับแรก รองลงมา คือ การสวดสายประคำ และการเยี่ยมบ้านของพระสงฆ์นักบวช

ข้อมูลดังกล่าวสามารถอธิบายได้คือ บริการศีลมหาสนิทหมายถึง การที่บาทหลวงนำแผ่นปังที่เป็นเครื่องหมายถึงพระเยซูคริสตเจ้า ไปส่งให้ผู้ที่ต้องการรับศีลมหาสนิทรับประทานเพื่อเป็นการแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ทุกคน ซึ่งเป็นหัวใจของพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ การบริการศีลมหาสนิทสามารถกระทำได้ที่บ้านของผู้ป่วย และไม่ใช่ว่า

พิธีกรรมที่ใช้เวลานานมาก ทำให้ผู้พิการที่ไม่สามารถไปร่วมในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณที่โบสถ์มีความต้องการที่จะได้รับศีลมหาสนิทมากที่สุด ส่วนการสวดสายประคำเป็นพิธีกรรมสวดภาวนาง่ายๆ ผู้พิการสามารถปฏิบัติได้เองส่วนตัว หรือสวดเป็นกลุ่มกับครอบครัว โดยไม่จำเป็นต้องมีบาทหลวงเป็นผู้นำ และการเยี่ยมบ้านของพระสงฆ์นักบวช เป็นการอภิบาลให้กำลังใจและอวยพร ก็เป็นสิ่งที่ผู้พิการต้องการเหมือนกัน

ผลการศึกษารวบรวมชี้ให้เห็นว่าผู้พิการคริสตชนส่วนใหญ่เข้าไม่ถึงบริการศาสนาเนื่องจากความพิการถึงประมาณ ๖๐% ซึ่งนับว่าเป็นตัวเลขที่มาก เมื่อเทียบกับความต้องการเข้าถึงบริการศาสนาที่ ๙๔.๘% สำหรับอุปสรรคในการเข้าถึงบริการพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณหรือพิธีกรรมที่โบสถ์ มีสาเหตุมาจากอุปสรรคในระดับต่างๆ ที่สามารถจัดลำดับความรุนแรงได้ดังนี้ อุปสรรคส่วนบุคคล ซึ่งเป็นอุปสรรคที่สำคัญลำดับแรก ได้แก่ความจำเป็นต้องใช้ยาหรือรับประทานยาอย่างต่อเนื่องไม่สามารถคุกเข่า ยืนหรือนั่งนานๆ ได้ มีความอับอายในความพิการของตนเอง เป็นต้น รองลงมา ได้แก่ ผู้พิการไม่สามารถใช้บริการขนส่ง และขนส่งมวลชนไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ ขาดพาหนะที่เหมาะสม ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางสูงในการเดินทาง ไม่มีคนพาไปโบสถ์ อุปสรรคที่มาจากขาดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ เช่น ไม่สามารถใช้ห้องน้ำสาธารณะได้ เป็นต้น ♥

^๑ มูลนิธิกัญญาคามิลโลแห่งประเทศไทย

^๒ วิทยาลัยเซนหลุยส์

^๓ รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องจิตวิญญาณดูแลทุกข์ของผู้เขียนคนเดียวกัน “ความต้องการและการอภิบาลด้านจิตวิญญาณ ในผู้ป่วยที่ใกล้ตาย” วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ปีที่ ๒๗ ฉบับที่ ๓ กันยายน - ธันวาคม ๒๕๕๖/๒๐๐๓ หน้า ๑๙-๓๖

^๔ บาปกำเนิดคือคำสอนของศาสนาคริสต์ที่เหมือนกับศาสนาฮินดูที่สอนว่าต้นตอของความทุกข์ทรมาน และความตายที่มนุษย์ประสบคือบาปของอาดัมเอวาซึ่งเป็นมนุษย์คู่แรกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า โดยให้การกินผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้ามมาเป็นเรื่องสอน

เครือข่ายสตรีพิการ : “เสียงผู้หญิงพิการ”

เรียนทุกท่าน ด้วยความเคารพ

ย้อนไปเมื่อตุลาคม ปี ๒๕๔๔ ในการประชุม AWID FORUM ครั้งที่ ๑๐ ที่ประเทศไทย ผู้หญิงกว่าพันทศวรรษคน จากหลากหลายประเทศ ต่างที่มาและหลากหลายความสนใจ ร่วมกันระดมความคิดระดมพลังค้นหาคำตอบเพื่อคลี่คลายปัญหา สถานการณ์ของผู้หญิงทั่วโลก พี่น้องผู้หญิงพิการไทยจำนวนหนึ่งได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการชุมนุมครั้งสำคัญนี้ด้วย ทั้งผู้นำสตรีตาบอดผู้นำสตรีหูหนวกอีกหลายท่านพร้อมล่ามภาษามือ ผู้นำสตรีพิการทางการเคลื่อนไหวหลายคนและพี่ๆ เพื่อนๆ ท่านอื่นซึ่งผู้เขียนอาจยังไม่รู้จัก เราได้พบปะกับผู้นำสตรีพิการจากประเทศอื่นๆ ผู้เขียนมีโอกาสอันดีในการเป็นล่ามให้กับพี่ๆ ผู้นำสตรีพิการไทยและอยู่ท่ามกลาง “นักเคลื่อนไหวเรื่องสตรี” จำนวนนับพันเช่นนี้ ข้อมูลและความเห็นที่พวกเราเสนอเรื่อง สถานการณ์ของผู้หญิงพิการต่อที่ประชุมได้ถูกบันทึกและตีพิมพ์ใน เอกสารสรุปการประชุม นำเสียดายที่ยังไม่มีภาพผู้หญิงพิการในเอกสารสรุปเลย แต่ก็กล่าวได้ว่า “เสียงของผู้หญิงพิการ” เริ่มมีคนได้ยิน

ตุลาคม ปี ๒๕๔๔ เช่นกัน คุณจตุทิ ฮิวแมน สุภาพสตรีพิการชาวอเมริกัน มาเยือนประเทศไทยในฐานะผู้แทนของ ธนาคารโลก ในวันนั้นท่านได้เล่าประสบการณ์การต่อสู้ร่วมกับ ผู้นำคนพิการท่านอื่นๆ ผลักดันให้เกิดพระราชบัญญัติด้าน คนพิการที่ชื่อว่า “American with Disability Acts” และการ ร่วมเคลื่อนไหวเรื่องการดำรงชีวิตอิสระของคนพิการร่วมกับ คุณแฮ็ด โรเบิร์ต ซึ่งพลิกประวัติศาสตร์ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้นำและเพื่อนคนพิการไทยจำนวนมาก มาร่วมแลกเปลี่ยน ความเห็นและประสบการณ์ในการสัมมนา วันนั้น ซึ่งร่วมกันจัดโดย World Bank, DPI-AP และ APCD (ผู้เขียนได้รับโอกาสเป็นล่าม) ที่น่าสนใจมากคือหัวข้อสตรีพิการ ซึ่ง เป็นการกำหนดหัวข้อ “สตรีพิการ” อย่าง เจาะจง เป็นเวทีที่เราได้ยินปัญหาของผู้หญิง พิการไทยและเห็นความพยายามของแต่ละ คนที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์เหล่านี้

เมษายน ๒๕๕๐ เวทีในประเทศเวทีแรก ที่ผู้หญิงพิการ ได้พื้นที่ในการแสดงความมีตัวตนอย่างชัดเจนที่สุดครั้งหนึ่ง (ใน ความเข้าใจของผู้เขียน) คือ การ “สัมมนาสิทธิทางเพศ” จัดโดย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ร่วมกับองค์กรอัยการและ องค์กรด้านสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ตัวแทนของผู้หญิงพิการได้นำ เสนอสถานการณ์ปัญหาของผู้หญิงพิการในบริบทของสิทธิทางเพศ ซึ่งในเย็นวันก่อนการนำเสนอ นั้น มีการประชุมร่วมกัน เพื่อ รวบรวมข้อมูลและความคิดเห็น ผู้หญิงพิการจากภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคอีสาน หลากหลายความพิการ ร่วมกันคิดร่วมกันแลกเปลี่ยน ถ่ายทอดสภาพปัญหาที่ต่างคน ต่างกลุ่มกำลังพบเจอ และร่วม กันสรุปตัดสินใจ เสียดายที่ความจำกัดเรื่องเวลาและงบประมาณ ทำให้ไม่สามารถประสานงานให้ทั่วถึงได้ ผู้ประสานงานก็พยายาม ติดตามอย่างเต็มที่เท่าที่ทำได้ภายใต้ความจำกัดนั้น การนำเสนอ ของเราได้รับการตอบสนองจากเวทีอย่างดีมาก เพื่อนๆ ตัวแทน

จากผู้หญิงกลุ่มต่างๆ ได้รับฟัง ได้เริ่มรู้จัก ผู้หญิงพิการ ในขณะที่เดียวกันเราผู้หญิง พิการก็เรียนรู้ปัญหาของเพื่อนผู้หญิงกลุ่ม อื่นๆ ช่วงสรุปชั่วโมงสุดท้ายของเวทีใน ห้องประชุมใหญ่คณะกรรมการสิทธิมนุษย ชนแห่งชาติวันนั้น มีคำกล่าวว่า “..ประเด็น ผู้หญิงพิการ ไม่ใช่แค่เรื่องของผู้หญิงพิการ แต่เป็นประเด็นของ “เรา”

๑ กลุ่มเพื่อน ๒๐๐๐

จากวันนั้นจดหมายเชิญและสื่อมวลชน ทอยยติดต่อเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ พี่น้องผู้หญิงพิการหลายคนจากหลากหลายความพิการ สลับสับเปลี่ยนกันเป็นปากเป็นเสียงเสนอเรื่องผู้หญิงพิการในเวทีต่างๆ มีการสรุปข้อเสนอของผู้หญิงพิการต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองการอนามัยเจริญพันธุ์ มีความเห็นจากเพื่อนที่ทำงานกับผู้หญิงพิการทางจิต และผู้หญิงพิการทางสมองและสติปัญญาเข้ามาสมทบด้วย ซึ่งครั้งนั้นเราได้รับการข่าวจากเพื่อนที่เคลื่อนไหวด้านสิทธิผู้หญิง การริเริ่มประสานงานกันผ่านทางโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต แข่งกับเวลาที่กระชั้นชิด ไม่มีใครถามถึงสิ่งที่ตัวเองจะได้รับ หลายคนหลายฝ่ายช่วยกันส่งเสริมผลักดันให้เรื่องผู้หญิงพิการเป็นประเด็นสาธารณะ ทุกคนมีเป้าหมายเดียวกัน คือ ให้เสียงผู้หญิงพิการมีคนได้ยิน

ขอขอบคุณทุกเวที ทุกกลไก ทุกวิธีการ ทุกอีเมล ทุกเสียงโทรศัพท์ ทุกบทสัมภาษณ์ของสื่อ ทุกงานวิจัย ทุกการมอบรางวัล ทุกการอบรม ทุกสัมมนา ทุกกลุ่มพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ ขอขอบคุณเพื่อนผู้หญิงพิการทุกคนที่ไว้วางใจเรื่องราวของคุณ ให้สังคมได้ “รับรู้” และ “เรียนรู้”

สิงหาคม ๒๕๕๐ การสัมมนาและอบรมเรื่องอนุสัญญาผู้หญิง ผู้หญิงพิการหลายคนได้เข้าร่วมด้วย แม้สภาพสถานที่จะมีความลำบากอยู่มากแต่เป็นโอกาสที่ดีมากเรียนรู้ความหลากหลายปัญหาของผู้หญิงพิการได้รับการตระหนักว่าต้องรีบแก้ไข ผลจากงานในช่วงนี้คือเราได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในกลไก CEDAW Watch และมีความพยายามผลักดันประเด็นผู้หญิงพิการเป็นประเด็นเร่งด่วนใน Alternative Report ซึ่งเป็นรายงานที่กลุ่มนักเคลื่อนไหวร่วมกันจัดทำขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการ CEDAW ด้วยความมุ่งหวังว่าการผลักดันจากนานาชาติจะเป็นอีกแรงหนึ่ง ที่ขับเคลื่อนให้เกิดการแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม

มีนาคม ๒๕๕๑ มีการอบรมเรื่องผู้หญิงพิการโดย APCD ร่วมกับ DPI-AP และภาครัฐ กลุ่มเป้าหมายมีทั้งเพื่อนผู้หญิงพิการผู้ชายพิการ และผู้หญิงไม่พิการ เป็นอีกส่วนหนึ่งในการสร้างความเข้าใจเรื่องเพศสภาพในบริบทผู้หญิงพิการ และอีกหลายงานที่ทำด้วยความตั้งใจและทุ่มเทที่ผู้เขียนไม่สามารถกล่าวถึงได้ทั้งหมดในพื้นที่อันจำกัดนี้ งานที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อม

มิตรภาพที่ ได้เริ่มต้นขึ้นและกำลังดำเนินต่อไป มิตรภาพระหว่างผู้หญิงในแต่ละประเภทความพิการ มิตรภาพระหว่างผู้หญิงพิการกับเพื่อนผู้หญิงกลุ่มต่างๆ มิตรภาพของทุกคนที่ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของประเด็นผู้หญิงพิการ มิตรภาพของคนที่เกี่ยวข้องในความเป็นคนและเคารพบนความแตกต่างของกันและกัน

เมื่อถูกขอให้เขียนเรื่องการทำงานของผู้หญิงพิการ ผู้เขียนขอล่าด้วยใจจริงว่าเครือข่ายสตรีพิการเกิดขึ้นจากทุกคน เป็นเครือข่ายที่เกิดจากความตั้งใจจะช่วยกันเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้หญิงพิการให้ดีขึ้น เรื่องราวที่ผู้เขียนกล่าวถึงตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงตรงนี้เป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งไม่ใช่ทั้งหมดของงานผู้หญิงพิการมาจากบางส่วนของบันทึกส่วนตัวของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนมั่นใจว่ายังมีคนทำงานอยู่เบื้องหลังงานผู้หญิงพิการอีกมากมายทั้งชายหญิงและอื่นๆ ที่เราต่างยังไม่รู้จักกัน คนที่สมัครใจทำงานโดยไม่ต้องมีใครเห็น คนที่ทำทุกๆ ที่ไม่ได้อะไร แต่ก็ยังทำอยู่ เพราะคุณรู้ว่าคุณทำเพื่ออะไร และผู้เขียนอยากใช้โอกาสจากบทความนี้ขอความกรุณาให้ท่านติดต่อเข้ามาผ่านทางบรรณาธิการจุลสารเพื่อเราจะได้มีโอกาสรู้จักกัน ได้จับเคลือบไปด้วยกัน เพราะประสบการณ์ของคนหนึ่ง อาจช่วยอีกคนหนึ่งให้ผิดพลาดหรือเสียเวลาน้อยลง ความเห็นของคนหนึ่งเติมเต็มคนอื่น ให้มองได้กระจ่างกว่าเดิม กำลังจากใจคนหนึ่งจะช่วยชุบใจอีกคนหนึ่งให้ลุกขึ้นท่ามกลางอุปสรรค บทเรียนจากชีวิตของคนหนึ่งอาจช่วยให้คนอื่นมีทางเลือกมากขึ้น

เชื่อมั่นว่า “เครือข่ายผู้หญิงพิการ”
จะเป็นพื้นที่ของทุกคน ของทุกคนจริงๆ
หวังให้ “เป็นเสียงของผู้หญิงพิการ”
แม้ว่าหลายคน...อาจจะไปไม่ได้ไม่เร็ว
(เพราะบางทีก็ใช้เวลาตกลงกันนาน)
แต่หลายคน...จะพากันไป “ได้ไกล” “ ได้ทั่ว”
และ “ได้ถึง” เป้าหมาย
หวังให้เป็นจุดเริ่มของการเปลี่ยนแปลง
...และหวังว่าท่านจะกรุณาเป็นส่วนหนึ่งในการเดินทางครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือด้วยใจจริง
ณธมล รุ่งทิม (เอิร์ธ)

❁ กรรมการบริหารแผนคณะ ๒ จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) เยี่ยมการปฏิบัติงานในพื้นที่ “ศูนย์การดำรงชีวิตอิสระคนพิการนครปฐม”

วันอังคารที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการบริหารแผนคณะ ๒ จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่จากแผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย (สสพ.) ลงพื้นที่เยี่ยมชมติดตามการปฏิบัติงานในพื้นที่ของเครือข่าย ณ ศูนย์การดำรงชีวิตอิสระคนพิการนครปฐม (IL นครปฐม) ซึ่ง “การดำรงชีวิตอิสระของคนพิการ” เป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับงานการพัฒนาคนพิการในประเทศไทย โดยเฉพาะคนพิการระดับรุนแรง ซึ่งจะผสมผสาน ต่อเชื่อมเข้ากับบริการอื่นๆ ที่มีอยู่ ทั้งนี้คำนึงถึงหลักการที่ว่าการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการต้องใช้กระบวนการแบบบูรณาการ ควรมีการวางแผนและดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นระบบ บริการการดำรงชีวิตอิสระของคนพิการมีกิจกรรมสำคัญพื้นฐาน ๔ ประการคือ ๑) บริการข้อมูลข่าวสาร ๒) การฝึกทักษะการดำรงชีวิตอิสระ ๓) การให้คำปรึกษาแก่เพื่อน และ ๔) การฝึกทักษะชีวิต โครงการฝึกทักษะชีวิตเพื่อการดำรงชีวิตอิสระนี้จึงมีจุดมุ่งหมายไปที่งานการฝึกทักษะการดำรงชีวิตอิสระเป็นสำคัญ ซึ่งคณะกรรมการบริหารแผนคณะ ๒ ได้แสดงข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาการทำงานของเครือข่ายต่อไป และรับมอบของที่ระลึกซึ่งเป็นผลงานภาพวาดโดยการสร้างสรรค์ของคนพิการรุนแรงด้วย ❁

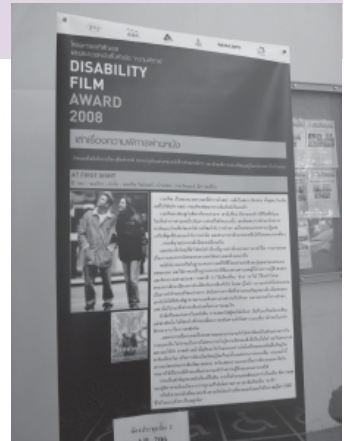
❁ ประชุมแลกเปลี่ยน การออกแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ เรื่อง อาหารเพื่อสุขภาพ สำหรับสมาชิกคนหูหนวกภาคเหนือ

วันที่ ๒๓-๒๕ มกราคม ๒๕๕๑ แผนงาน (สสพ.) ร่วมกับ ชมรมคนหูหนวกภาคเหนือ (เครือข่ายจังหวัดลำพูน เชียงใหม่ พิษณุโลก นครสวรรค์ และสุโขทัย) จัดประชุมแลกเปลี่ยน การออกแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ เรื่องอาหารเพื่อสุขภาพ สำหรับสมาชิกคนหูหนวกภาคเหนือ ณ Botanic Resort จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ทบทวนเป้าหมายการทำงานและเสริมสร้างศักยภาพแกนนำคนหูหนวก หลังจากนั้นมีการลงพื้นที่เพื่อศึกษาดูงาน “โครงการอาหารเพื่อสุขภาพ” ณ ศูนย์พัฒนาสมรรถภาพคนตาบอด จ.ลำปาง เพื่อเรียนรู้แนวคิดการทำงานและเรียนรู้การดำเนินงานฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการในระดับชุมชน รวมถึงการเรียนรู้งานอาสาสมัครช่วยเหลือคนพิการ ❁

♣ เวทีสัญจร ขวนทำหนังสือคนพิการ

บริษัทไบโอสโคป พัลส์ จำกัด และแผนงาน (สสพ) ร่วมกับภาคีเครือข่ายคนพิการ จัดกิจกรรม “เวทีสัญจร ขวนทำหนังสือคนพิการ” (Disability Film Award) เพื่อสื่อสารสู่สังคมวงกว้าง ในการสร้างความรับรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ถูกต้อง ในประเด็นเกี่ยวกับคนพิการและความพิการ โดยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ การแลกเปลี่ยนความเห็นและประสบการณ์ ระหว่างคนพิการกับคนทั่วไป ผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเวทีพูดคุย หลังจากชมภาพยนตร์สั้นๆ เกี่ยวกับคนพิการโดยจัดกระบวนการเช่นเดียวกันนี้ใน ๑๐ จังหวัด ทุกภูมิภาคทั่วประเทศพร้อมไปกับการเชิญชวนนักศึกษาและอาจารย์ในแต่ละพื้นที่ร่วมทำหนังสือ ในประเด็นความพิการและคนพิการ เพื่อส่งเข้าประกวด โดยประกาศผล ๓๐ ทีมผู้เข้ารอบแรกในวันที่ ๔ เมษายน รายละเอียดเพิ่มเติมดูตาราง ♥

ใครๆ ก็ประกวดในโครงการนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียน นักศึกษา คนทั่วไปที่อยากทำหนังสือ คนทำหนังสืออยากทำหนังสือมีประเด็น และคนพิการที่มีเรื่องอยากเล่า

กติกาง่าย ๆ

๑. ส่งโครงเรื่องหนังสือ (ความยาวไม่เกิน ๑๕ นาที) ยาว ๑ หน้ากระดาษ A๔ ส่งมาที่ BIOSCOPE ๔๑๐/๑๑๔ ซ.รัชดาภิเษก ๒๒ ถ.รัชดาภิเษก สามเสนนอก หัวขวง กทม. ๑๐๓๑๐ **หมดเขต ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑**
๒. วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๑ ประกาศผู้เข้ารอบแรก ๓๐ ทีม
๓. ผู้เข้ารอบแรกทั้งหมดนำไอเดียหนังสือที่ส่งมานั้น มานำเสนอให้รายละเอียดขั้นตอนต่อกรรมการ
๔. หลังจากผู้เข้ารอบแรกเสนอความคิดเสร็จสิ้นแล้ว กรรมการจะช่วยกันคัดเลือกให้เหลือ ๕ ทีม ที่เข้ารอบสุดท้าย โดยทุกทีมจะได้รับทุนสนับสนุนเรื่องละ ๕๐,๐๐๐ บาท
๕. ทั้ง ๕ ทีม จะได้รับเชิญเข้าร่วมการอบรมพิเศษ เพื่อเสริมความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง ความพิการ คนพิการ และทักษะในการทำหนังสือ จากนั้นนำความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาผลงานและลงมือทำหนังสือจริง
๖. เมื่อพร้อมแล้ว ทางโครงการจะส่งทีมงานด้านการทำหนังสือร่วมทำหนังสือ (ตามขอบเขตที่คุณต้องการ)
๗. หนังสือทั้ง ๕ เรื่องที่ทำสำเร็จแล้วจะได้รับการจัดฉาย และตัดสินมอบรางวัลโดยคณะกรรมการต่อไป โดยแบ่งเป็น
 - ๑) รางวัลชนะเลิศ ได้รับเงินรางวัลมูลค่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท
 - ๒) รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑ ได้รับเงินรางวัลมูลค่า ๕๐,๐๐๐ บาท
 - ๓) รางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ ๒ ได้รับเงินรางวัลมูลค่า ๒๐,๐๐๐ บาท
 - ๔) รางวัลขวัญใจประชาชน (Popular Vote) ได้รับเงินรางวัลมูลค่า ๑๐,๐๐๐ บาท
 - ๕) รางวัลความคิดสร้างสรรค์ ได้รับเงินรางวัลมูลค่า ๑๐,๐๐๐ บาท

สำหรับผู้สนใจสามารถเข้าร่วม เวทีสัญจรในช่วงมีนาคม ได้ที่

- วันที่ ๔ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จ.สงขลา
- วันที่ ๙ อุทยานการเรียนรู้ จ.ยะลา
- วันที่ ๑๔ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กรุงเทพฯ
- วันที่ ๒๐ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จ.พิษณุโลก
- วันที่ ๒๑ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่
- วันที่ ๒๖ มหาวิทยาลัยศิลปากรวิทยาเขตนครปฐม จ.นครปฐม

พร้อมทั้งติดตามผลงาน “หนังสือคนพิการ” ในตลาดนัดวิชาการ “การประชุม สังเคราะห์บทเรียนและการก้าวต่อไปอย่างมั่นคง” เพื่อร่วมทบทวน สังเคราะห์ความรู้ ประสบการณ์ การนำเสนอบทเรียน ตัวอย่างรูปธรรมการปฏิบัติงานของเครือข่ายคนพิการ ในวันที่ ๒๐-๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ ณ เซ็นทรัลเวิร์ล ติดตามรายละเอียดสถานที่ วัน เวลา ที่เราจะไปเปิดเวทีสัญจรกัน และ รายละเอียดของกติกา การ จัดฉาย รางวัล และรายชื่อคณะกรรมการ ได้ที่ www.bioscopemagazine.com โทร.๐-๒๕๔๑-๕๓๑๔ ต่อ คุณ นพพร หรือ อิมม์ activity@bioscopemagazine.com หรือติดต่อสอบถามได้ที่ แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย (สสพ.) www.healthyability.com โทร. ๐-๒๙๕๑-๐๗๓๕ ๐-๒๙๕๑-๐๘๓๐

♣ แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย (สสพ.) และ สมาคมเพื่อผู้บกพร่องทางจิต จัดสรุปบทเรียนการทำงานแกนนำเครือข่ายจิตกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงใต้โครงการเสริมสร้างความเข้มแข็งองค์กรเครือข่ายเพื่อผู้บกพร่องทางจิต วันที่ ๑๔ - ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ณ ห้องประชุมโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี กิจกรรมครั้งนี้เป็นการสรุปบทเรียนการทำงานของแกนนำ ในช่วงตลอดการดำเนินงานที่ผ่านมา โดยมองผ่านกระบวนการเรียนรู้ของแกนนำด้วยกันเอง เน้นการทำงานเชิงรุกโดยใช้ทรัพยากรในชุมชนเป็นฐานในการขับเคลื่อน ทำให้ประชาชนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติที่ดีต่อผู้ป่วยในทางที่ตีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดแนวทางการทำงานในอนาคต ♡

♣ แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ และทีมประเมินจากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จัดสรุปการนำเสนอความก้าวหน้าการดำเนินงานโครงการพัฒนาอาชีพอิสระของคนพิการ วันที่ ๗ มี.ค.๒๕๕๑ ณ ห้องพลอยราย ชั้น ๑ โรงแรมบางกอกพาเลส ถ.นิคมมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างกระบวนการเรียนรู้ การสร้างกลไกเครือข่ายอาชีพคนพิการ และการหาแนวทางขยายผลโครงการในชุมชนให้มีประสิทธิภาพ มีพื้นที่การปฏิบัติการ ๕ จังหวัดนำร่อง (กาญจนบุรี, ขอนแก่น, นครปฐม, พะเยา และพัทลุง) ซึ่งผลที่ได้จากการสร้างและการจัดการความรู้ เกิดการสร้างนโยบายทางสังคมเพื่อขับเคลื่อนนโยบายการสนับสนุนการพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตคนพิการและครอบครัว

นอกจากนี้มีการนำเสนอผลการสังเคราะห์บทเรียนโดยผู้แทนทีมประเมิน จากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวฯ เรื่อง การแลกเปลี่ยนเพื่อการจัดการความรู้ที่เกื้อหนุนให้เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายการสร้างอาชีพ รายได้และการพัฒนาศักยภาพคนพิการ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ซึ่งเกิดผลกรรมมีคุณภาพชีวิตที่ดีของคนพิการ การได้รับการยอมรับจากครอบครัว ชุมชน สามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่เป็นภาระกับสังคม

❖ สมาคมเพื่อผู้บกพร่องทางจิต ร่วมกับสถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จพระเจ้าพระยา และแผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย จัดสัมมนาสรุปบทเรียนการทำงานแกนนำเครือข่ายจิตทั่วทุกภาคของประเทศกว่า ๓๐๐ คนภายใต้โครงการเสริมสร้างความเข้มแข็งองค์กรเครือข่ายเพื่อผู้บกพร่องทางจิต วันที่ ๑๖-๑๘ มีนาคม ๒๕๕๑ ณ โรงแรมบางกอก กอล์ฟ สपा รีสอร์ท จ.ปทุมธานี

จากการจัดสัมมนาในครั้งนี้เกิดประเด็นการเรียนรู้กระบวนการพัฒนาเครือข่ายสมาคมเพื่อผู้บกพร่องทางจิต ดังนี้

- การวางเป้าหมาย ขอบข่ายงานที่ชัดเจน อาทิ ระดับเครือข่ายพื้นที่ มีการวางน้ำหนักการให้ความรู้แก่ญาติในการดูแลผู้ป่วย และการเชื่อมโยงหน่วยบริการเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการดูแลผู้ป่วย
- กระบวนการสร้างการเรียนรู้ระหว่างเครือข่าย เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ วิเคราะห์สถานการณ์ของแต่ละเครือข่าย เพื่อการเชื่อมโยง ประสานทรัพยากรร่วม สร้างขวัญกำลังใจระหว่างเครือข่ายที่ กับเครือข่ายน้อง
- สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้จากหน่วยงานภายนอกเข้ามาช่วยจัดกระบวนการ การแนะนำ การแลกเปลี่ยนบทเรียน การพัฒนาเครือข่ายอื่นเพื่อเปิดประเด็นความคิด มุมมอง และสะท้อนเพื่อการต่อยอดการเรียนรู้ที่ทำให้เป้าหมายชัดเจนขึ้น
- ใช้หลักการแนวคิดการพัฒนาแกนนำหลักระดับชมรม ที่มีผลงาน ประสบการณ์ เป็นชมรมระดับจังหวัดอำเภอจากนั้นใช้การเชื่อมโยงผ่านเวทีการเรียนรู้ระดับภาคต่อจากนั้นเวทีเรียนรู้ระหว่างภาค ซึ่งรูปแบบการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การติดตาม แนะนำ มีใช้คนนอกเข้ามาจัดกระบวนการเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเครือข่าย
- ทิศทางการพัฒนาเครือข่ายในอนาคต กำหนดประเด็นสำคัญๆ เช่น
 - การดูแลผู้ป่วยและญาติ ที่เน้น ญาติที่มีความสามารถในการดูแลผู้ป่วย ผู้ป่วยมีคุณภาพชีวิตที่ดี
 - การพัฒนาระบบการดูแล ระบบการเข้าถึงยาในหน่วยบริการใกล้บ้านในชุมชน มีรถรับส่งผู้ป่วย กรณีอาละวาด มีบ้านกึ่งวิถี สำหรับการเตรียมความพร้อม การพัฒนาผู้ป่วย
 - การผลักดัน ระเบียบ กฎหมายที่มีประโยชน์เพื่อพิทักษ์สิทธิผู้ป่วย การสร้างความเข้าใจกับสังคม เน้น การใช้ช่องทางสื่อทุกประเภท ใช้สื่อบุคคล การทบทวนสถานการณ์เพื่อวางแผนการสื่อสารสังคม ♡

Running Boy หนังสือจากเกาศี พร้อม “วาลี” และ “น้ำพุ”

Running Boy หรือ ชื่อในภาษาไทยว่า “ปาฏิหาริย์รักจากแม่” (โอ้! ว้าว....) สร้างมาจากเรื่องจริงของเด็กหนุ่มชื่อ ไชวอน ซึ่งเป็นนักวิ่งที่เป็นโรคออทิสติก มีเรื่องย่อคร่าว ๆ ดังนี้

เกียงซุกแม่ของไชวอน พบว่าลูกชายของตนเป็นเด็กออทิสติก แน่ตอนเมื่อรู้อย่างนี้แล้ว เป็นเรื่องยากสำหรับแม่หรือคนในครอบครัวจะยอมรับได้ เนื้อหาของหนังสือทั้งเรื่องพยายามทำให้เห็นว่าเกียงซุกผู้เป็นแม่พยายามยามยอมรับความจริงไปพร้อมความเจ็บปวด ระทมทุกข์ เธอไม่ได้มีความสุขที่รู้ว่าลูกเป็นอย่างนี้ และคิดเหมือนแม่ที่มีลูกพิการส่วนใหญ่ว่าอยากให้ลูกตายไปก่อนตัวเอง

เวลาที่เป็นไปในชีวิตของเธอ จึงหมดไปกับการทุ่มเทเวลาให้แก่ไชวอน เพื่อให้เขาสามารถช่วยเหลือตัวเองและปรับตัวให้เข้ากับสังคมภายนอกได้ด้วยตัวเอง

เมื่อเธอค้นพบว่าเขาชอบการวิ่ง เธอจึงพยายามส่งเสริมให้เขาวิ่งอย่างหนักทำทุกทางที่จะให้ลูกประสบความสำเร็จในด้านนี้

เช่นการเอาลูกชายไปฝากกับโค้ชผู้ได้ชื่อว่าเก่งกาจ ตอนแรกโค้ชก็ไม่ได้ยอมรับลูกชายของเธอ แต่ด้วยการดิ้นรน ๆ ๆ และดีของเธอลูกชาย เขาจึงจำทนรับไว้ และฝึก ไชวอนอย่างหนัก จนไชวอนสามารถผ่านการวิ่งในรายการมาราธอน และสามารถทำได้สำเร็จ จนเป็นที่กล่าวถึงไปทั่วประเทศ

เล่าคร่าว ๆ อย่างนี้ คงเข้าใจกันได้ไม่ยากว่า นี่คือนิทรรศการที่จริงจังและตั้งใจอย่างชัดเจนที่จะสะท้อนถึงอุดมการณ์ของการสร้างผู้หญิงให้เป็นแม่ที่รักลูก สะท้อนให้เห็นพลังและคุณค่าของความรักของแม่มันมีพละกานาถึงขั้นเปลี่ยนชีวิต “คนพิการ” ซึ่งสังคมส่วนใหญ่มองว่ามีศักยภาพด้อยกว่าคนอื่น ให้กลายเป็นที่โดดเด่น โดดเด่นมามีพลัง มีความสามารถ กระทั่งมีความเป็นอัจฉริยะเหนือกว่าคนอื่น ก็ด้วย “สองมือแม่ที่สร้างโลก”

กล่าวอย่างไม่เกรงอกเกรงใจกับรางวัลที่หนึ่งได้รับ คือนิทรรศการนี้ตั้งใจ จงใจ และสร้างมาเพื่อจะ “รับรางวัล” โดยคนสร้าง รู้ใจ และเข้าใจกระทั่งรู้จัก กรรมการและรวมถึงคนในสังคมได้เป็นอย่างดีว่า อยากเห็นอะไร ต้องการอะไร จึงเสิร์ฟหนังสือออกมาตามออร์เดอร์ของอุดมการณ์ในสังคม

ดูหนังสือนี้แล้วความทรงจำมันไหลไปหวนคิดถึงหนังสือไทยเรื่อง “น้ำพุ” (๒๕๒๗) ซึ่งก็เป็นหนังสือที่ใคร ๆ ก็ยกย่อง สังคมก็กล่าวถึง โรงเรียนพร้อมใจกันพาเด็กไปดู

น้ำพุ เป็นตัวอย่างของเด็กไม่ดี (เพราะพ่อ แม่) เป็นเด็กมีปัญหา ดิถยา แต่การดิถยาของน้ำพุ ไม่ได้เกิดจากน้ำพุเองโดยตรง หากเกิดจากความบกพร่องในการเลี้ยงลูกของพ่อแม่ ดังนั้นกลุ่มเป้าหมายของหนังสือนี้จึงน่าจะเป็นพ่อแม่ ผู้ปกครองมากกว่าเด็ก

ที่น่าตกคือปรากฏการณ์ในสังคมที่ยากจะคาดเดาเช่นสังคมไทย กลับพบว่าแทนที่หนังจะกลายเป็นหนัง “คู่มือเตือนใจ” พ่อแม่ผู้ปกครองตามอุดมการณ์ของเรื่องที่มาจากหนังสือ “น้ำพุ” ที่ถูกทำเป็นหนัง โดยการสวมบทบาทของ อำพล ลำพูน ในยุคนั้น ก็เท่และเก๋ากลายเป็นต้นแบบ เด็กเหงา เด็กเนิร์ด ของวัยसरุ่น ในยุคนั้นเสียนี้

ถัดจากน้ำพุมาอีกไม่ถึงปี ก็มีหนังเรื่อง “วัลลี” (๒๕๒๘) ออกมา หากน้ำพุเป็นตัวอย่างของเด็กไม่ดี วัลลีก็เป็นคู่ตรงข้าม แม่ฐานะจะลำบากยากจน แต่วัลลีก็ไฝ่ดี มีคุณธรรม กล่าวอย่างสรุปก็คือ เป็นเด็กที่ทำตัวตรงตามคำขวัญวันเด็กทุกประการ เป็นตัวอย่างของเด็กดีที่รัฐและสังคมมุ่งหวังจะให้

เอ...นี่ฉันชักจะพานอกเรื่องมาไกล เกินเข้าใจหรือเปล่านี่ Running Boy มาเกี่ยวอะไรกับ น้ำพุ และวัลลี ละเนี่ย

อย่าเพิ่งงงกันไปก่อนสิ

ในทัศนะของฉัน ฉันต้องการจะบอกว่า แม่หนัง Running Boy นี้ จะสร้างในเกาหลี และสร้างขึ้นใน ปี ๒๕๔๗ ห่างจากที่นี่ประเทศไทย ประเทศที่สร้างเรื่อง น้ำพุ และวัลลี มาไกล และผ่านเวลามาเป็นสิบๆ ปี แต่ทั้งสามเรื่อง ตั้งใจสร้างเพื่อเป็นภาพยนตร์ที่ดีตามอุดมการณ์ในการสร้าง “ชาติ” ของแต่ละชาติในโลกด้วยอุดมการณ์ที่ไม่ต่างกัน โดยการผลิตซ้ำ ความเชื่อ คำสอน ผ่านทางสื่อที่เป็นหนังให้คนในสังคมเชื่อ และเชื่อตามที่รัฐ

กรณีของผู้หญิงและคนเป็นแม่ ถูกสอนและกล่อมเกลาคือเชื่อว่า ตนเท่านั้นที่มีผลในการเลี้ยงลูกให้เป็นคนดีหรือไม่ดี ทั้งที่มีเงื่อนไขอื่นอีกร้อยแปดพันประการที่ทำให้เด็กคนนั้นเสียคนหรือไม่ดี

และผู้มีอำนาจเชื่อว่า อันประเทศเรานี้ประกอบด้วยคนบางกลุ่มที่รัฐมองว่าอ่อนแอ และต้องได้รับการควบคุมหรือต้องจับจ้องดูแลกันเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะผู้หญิง วัยรุ่น และ คนพิการ

คนสร้างหนังที่ดี (ทั้งคนสร้างหนัง Running Boy, คนสร้างหนัง วัลลี และคนสร้างหนัง น้ำพุ) เป็นผลผลิตของรัฐ ที่รัฐภาคภูมิใจถึงขั้นมอบรางวัลตอบแทน ประกาศเกียรติคุณกันอย่างเป็นรูปธรรม

คนสร้างหนังที่ดีที่รัฐเกาหลีและรัฐไทยภูมิใจเหล่านั้นบอกเราด้วยอุดมการณ์ที่ไม่ต่างกัน คือต้องหล่อหลอม กล่อมเกลาคือเขา (อันหมายถึงพลเมืองที่ได้รับการจับจ้องมากกว่าปกติ เช่น ผู้หญิง เด็ก เด็กวัยรุ่น และคนพิการเหล่านั้น) เป็นคนดี เป็นพลเมืองดี และเป็นประชาชนมองโลกในแง่ดี มีปัญหาและอุปสรรคแค่ไหน ต้องฝ่าฟันสู้ชีวิต เป็นคนที่ว่านอนสอนง่ายของสังคม (ทั้งที่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้มาจากตัวพวกเขาโดยตรง แต่มันมาจากการถูกกระทำจากการ set up ระบบสังคมวัฒนธรรมด้วยโครงสร้างทางสังคมที่ไม่เท่าเทียม

อาทิ

กรณีของผู้หญิงและคนเป็นแม่ ถูกสอนและกล่อมเกลาคือเชื่อว่า ตนเท่านั้นที่มีผลในการเลี้ยงลูกให้เป็นคนดีหรือไม่ดี ทั้งที่มีเงื่อนไขอื่นอีกร้อยแปดพันประการที่ทำให้เด็กคนนั้นเสียคนหรือไม่ดี

คนพิการ คือ คนที่ต้องพึ่ง
 พึ่งกับคนอื่น ไม่สามารถจะ
 เชื่อมกับชีวิตหรือสง่าพ่าย
 กับความพิการของตัวเองได้
 หากไม่สามารถช่วยเหลือภาพ
 ของตัวเองมาอวดให้คนอื่น
 รับรู้เสียก่อน

เด็กวัยรุ่นถูกหล่อหลอมให้เชื่อว่า ความก้ำกึ่งของวัยกึ่ง
 เด็กกึ่งผู้ใหญ่ของเขานั้น จะสร้างปัญหาชีวิตหากคบเพื่อนไม่ดี
 เอาอย่างวัฒนธรรมตะวันตก การไม่มีเวลาของพ่อแม่ ทั้งที่บางที
 เด็กจะดีจะเลวนั้น ขึ้นอยู่กับตัวเขาเองเป็นส่วนใหญ่ หรือปัญหา
 ที่แท้จริงอาจเกิดจากการที่สังคมวัฒนธรรมในประเทศนั้นๆ ไม่
 สามารถสร้าง "พื้นที่" ใดๆให้เขาได้แสดงอัตลักษณ์ ตัวตน ของ
 พวกเขาได้อย่างเต็มที่

ส่วน คนพิการ นั้นอาจถูกทำให้ด้อยค่า ไร้ค่า ก็ด้วย
 ด้วยอำนาจที่กดทับ ความเชื่อที่ถูกผลิตซ้ำว่าเป็นบุญทำกรรมแต่ง
 หรือการถูกผลักออกไปจากการเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมเช่น การ
 ศึกษา การประกอบอาชีพ ก็ด้วยโครงสร้างของการกระจาย
 ทรัพยากรที่ไม่เป็นธรรมที่เกิดจากรัฐเอง

วัลลี จึงเป็น "คำขวัญวันเด็ก" ในภาคภาพยนตร์

น้ำพุ จึงเป็น "คู่มือผู้ปกครอง" ในภาคภาพยนตร์

Running Boy ก็เช่นกัน แต่ Running Boy เป็นหนังควบ
 กล่าวดูคือ เป็นทั้งคู่มือเด็กพิการหรือคนพิการ และเป็นทั้ง "คู่มือผู้
 ปกครอง"

Running Boy บอกคนเป็นแม่และผู้ปกครองว่า "อย่าทิ้งลูก"
 ความรักของแม่มีค่าและมีฤทธาานุภาพยิ่ง สามารถทำให้คน
 พิการกลายเป็นบุคคลที่มีความสามารถ และใช้จะมีความ
 สามารถธรรมดาๆ หากยังเป็นความสามารถที่เหนือกว่าคนอื่นถึงขั้น
 จินเนยส์ได้เลยทีเดียว

ไม่เพียงเท่านั้น Running Boy ยังบอกเราผ่านหนังว่า
 คนพิการ คือ คนที่ต้องพึ่งพิงกับคนอื่น ไม่สามารถจะเต็มที่กับ
 ชีวิตหรือสง่าผ่าเผยกับความพิการของตัวเองได้ หากไม่สามารถ
 จัดเอาศักยภาพของตัวเองมาอวดให้คนอื่นรับรู้เสียก่อน

สำหรับคนที่อยากได้มุมมองใหม่ๆ และความเข้าใจเพิ่มขึ้นเกี่ยว
 กับคนพิการ ขอแนะนำให้ไปหาหนังสืออื่นมาดูดีกว่า

เพราะนี่ ไม่ใช่หนังที่จะทำให้คุณรู้และเข้าใจคนพิการ
 เพิ่มจากเดิมที่คุณเคยรับรู้อยู่แล้ว

หรือสำหรับคนที่ขี้เกียจดูหนัง และอยากทำตัวเป็นคนดี
 พลเมืองดีของประเทศชาติ

ในยุคข้าวยากหมากแพง โลกร้อน และ อุณหภูมิแห่ง
 ความ "พอเพียง" ปกคลุมเมือง หากบนหิ้งหนังสือที่บ้านมี "นิทาน
 ชาดก" ไว้สอนใจ

หรือมีสติ๊กเกอร์ "จงทำดี" แปะไว้ที่ฝาบ้าน

ขอแนะนำว่าแทนที่จะดูหนังเรื่องนี้ ก็ให้เอาชาดก
 มาอ่านหรือนั่งจ้องสติ๊กเกอร์ "จงทำดี" แทน พอเพียงกว่ากัน
 เยอะ...♥

ชื่อภาพยนตร์	Running Boy, ปาฏิหาริย์รักจากแม่
ประเทศ	เกาหลีใต้
ปีที่สร้าง	๒๐๐๔
นักแสดงนำ	Jo Seung-Woo Kim Mi-Suk Lee Gi-Young Baek Seong-Hyeon
ทีมงานผู้สร้าง	
ผู้กำกับ	Jeong Yun-Cheol
ผู้อำนวยการสร้าง	Seok Myeong-Hong
ผู้เขียนบทภาพยนตร์	Jeong Yun-Cheol, Yun Jin-Ho
ผู้เรียบเรียงภาพยนตร์	Park Sang-Hun
ผู้ตัดต่อภาพยนตร์	Kwon Hyeok-Jun
ผู้กำกับศิลป์	Lee Geun-Ah